

DROOMVRIENDEN

Ulrich kwam eraan, in die oude grote onmogelijk gele wagen van 'm, met zachtzinnig gesnor en liefvallig gepruttel, zwoegend met een stug stuurwiel. Van hieruit leek het althans op zwoegen, want zijn tong hing uit zijn mond. Aan kop en staart van dit opvallende voertuig hing een Russische merknaam. Boven dat gele Oostblokvehikel was de blauwe oktoberlucht gedrapeerd, met daarin de witte remsporen van een fraaie nazomer. Een weertje om spionnen uit te wisselen, een benefietgebeuren bij te wonen of aan zondagswetenschappen te doen. Wat ook vandaag de datum wezen mocht: dit waren omstandigheden om naar te fluiten.

Ulrich manoeuvreerde zich in een makkelijk gat (meeval van de zondagochtend) en reikte al naar de contactsleutel toen hij plotseling de garagepoort met het verbodsteken zag. Shit. Krosbie glimlachte lang en breed, bijna gemeen, achter de lichte regen van het transparante gordijn in zijn werkkamer. Ulrich was namelijk het hardwerkende type dat niet aarzelt je van op de eerste verdieping (durfnieten bevinden zich bij voorkeur op eerste verdiepingen) een emmertje vocht in je nek te kappen. De grote wagen verliet de rij weer, reed tot vlak voor Krosbies venster, gleed twintig meter achteruit en vulde een open ruimte in die van hieruit niet meer zichtbaar was. In ten minste twee onderdelen van zijn lijf kreeg Krosbie de kramp. Hij had welhaast anderhalve minuut in een weinig voorkomende houding doorgebracht: de schuld van de opstelling van de vele voorwerpen in zijn kamer.

Ulrich was ongeveer de dubbelganger van een bekend kunstschilder die in de jaren vijftig van de vorige eeuw zo'n beetje het mooie weer had gemaakt voor allerlei experimenten en hun aanhangers. De gelijkenis ging nu niet meer op, omdat de bekende schilder inmiddels drie decennia ouder was geworden.

Krosbie wijzigde de normale loop der gebeurtenissen en vatte post aan de deur voor Ulrich erin slaagde aan te bellen.

'Morgen.'

'*Morning after*. Of je meegaat bij Demis de werken afhaken?'

'Mm... eh... de anderen?'

'Miauw gaat ook. Staatssecretaris is onvindbaar. Kijk: Miauw komt er ook net aan.'

De zon ketste op een scheef geparkeerde auto af. Krosbie wuifde naar Miauw en zei gelijk tegen Ulrich dat hij er wel zin in had. Miauw bukte zich al om zijn lange lijf in die gele wagen te wurmen.

'Twee seconden.'

'Oké, schiet op, we wachten even.'

Krosbie ging weer naar binnen, drukte op enkele knoppen en vulde zijn koker met zelf gerolde sigaretten op. Als hij maar een broodkruimel op de rok van het universum was, dan kon hij nu net zo goed zijn kunstmaten Ulrich en Miauw vergezellen. 's Zondags beschikte hij over een grotere weerstand tegen de dingen: tegen tijdverlies, tegen veel roken en meer drinken, tegen de mensen en wat die articuleerden.

Ze zouden dus de expositie (waar hij alleen helpend voorbereider van was geweest, zijn enige talenten betroffen schrijven en drukwerken maken) eindelijk opdoeken. Goed. Een gepaste ingreep, een tentoonstelling waardig. Met z'n drieën dus in die onmogelijk gele auto plaatsgenomen, auto waarvan het reservewiel nog op ouderwetse wijze achterop het '*koetswerk*' was bevestigd.

Demis was niet thuis of gaf niet thuis, want zijn handlanger Long Drink stond, heel toevallig maar niet onverwacht, op het trottoir van *nee* en van *niet* en van *nergens* te gebaren. Ulrich parkeerde zijn omslachtige voertuig ten derden male vandaag.

‘Verdomme.’

‘Tja...’

‘En volgende week kan ik niet.’

Ze stapten uit.

‘En?’

‘Niet thuis, die kerel. Of ergens binnen verschanst. Kom.’

‘De sleutel?’

‘Heb ik ook niet.’

Ze stevenden af op het café van de vereniging *Krijt Op Tijd*. Van daaruit hadden ze min of meer een panorama op Demis’ eventuele thuiskomst of uitbraak.

Demis werd die zondag wakker met een huizenhoge kater plus daarbovenop of daartegenaan het onaangename besef dat er die nacht, enkele uren geleden nog, iets ingrijpends, ja: iets onherstelbaars was gebeurd. Hij gebod zijn bovenlichaam overeind te komen van tussen de vetplooien, maar het bleef weigerend liggen, zwemmend in het water van de slaap. Ofschoon hij duchtig zweette, kroop de kilte langs zijn ruggraat omhoog en greep hem bij het nekvel, ‘*een stalagmiet*’ dacht hij, vergat hij weer terstond. Die lastige cadans in zijn kop ging in een hevig geklop over, heide spijkers in de achterkant van zijn ziel en krammen in de voorkant van zijn geweten, mondde uit op dat verpletterende besef:

‘Duizend goden! Baard van Merlijn! Duizend dromen! Heilig Toledo! Jongens, jongens, jongens: die schilderijen! Die mooie schilderijen!’

Psychosomatiek!

Paniek!

Demis kreunde nu waarachtig en gemeend. Alles, alles: alle katers en houten koppen ter wereld, ja, maar niet *dit*. *Niet dit! Dit niet!*

De film van wat er die nacht was gebeurd, speelde zichzelf in verkeerd geordende sequenties voor zijn verbijsterde ogen af. Daartussen flitsten en ploften dringende tekstballonnen met aanmaningen:

- *dat hij op moest staan omdat het zondag was, de dag des Heren;*
- *dat hij ergens verwacht werd, maar waar ergens?;*
- *en nog ergens anders;*
- *dat er – wie ook weer? – op bezoek zou komen om...;*
- *... om wat te doen?*

‘O neel!’

Korte visioenen ook van *De Nachtwacht* in een Hollands bewaarcentrum.

< *Het tafereel dient niet bij nacht gesitueerd te worden. Dat is een koppig misverstand. Het was op klaarlichte ...* >

‘Gelukkig hebben ze er niet in gekerfd. Misschien valt de schade nog te herstellen. Ah nee. O...!’

Mecenas-parlementslid Demis weigerde het bed te verlaten. Beneden wachtte hem de still van een uit de hand gelopen feest. Een wrang tableau vivant. Iemand had, enkele uren geleden nog, die stomme spuitbus ontdekt. Long Drink had die hier rond laten

slingeren. Een zware fout. Afgestraft. Demis had ze nog willen 'uitkopen', flapje van 50 euro, *no harm done*, twee, drie flapjes, maar de dader was te dronken om daarop in te gaan. Iemand (wie ook weer van die fijne vrienden?) had enkele schilderijen in de expositieruimte van het ruime huis 'een beurt gegeven'; Ja: *een beurt geven*, Demis hoorde het hem nu weer zeggen. Die Jonathan was een varken.

Was de toegangsdeur wel op slot? De poort? Mijn god! Wat nu gezongen. Mooi orgelpunt voor een expositie alwaar jong talent uit eigen streek. Het zat erin dat hij, indien hij nu uit bed stapte en dat opake gordijn wegschoof, Long Drink beneden in de straat zag staan. Het zat erin. Demis bleef in bed. Jezus.

'Ik vergoed alles,' dacht volksvertegenwoordiger Demis plotseling. 'Ja: ik betaal alles. En ik schotel dat stinkdier van een federale Jonathan een kosmische rekening voor. Kan hij op zijn beurt even duizelen. Een gastronomisch bedrag, zeg maar, want hij vratt zich hier ook te pletter gisteren. Dit kan niet zijn. Wat heb ik toch gedaan? Niet gedaan? Laten gebeuren? Zijn we dan toch extremisten?'

Demis reikte naar zijn greige ochtendjas op de grond. Demis zag in de spiegel dat Demis naar zijn greige ochtendjas reikte die op de grond lag.

'Gefeliciteerd mecenass. Je hebt het verkorven.'

'Electoraal fataal.'

Ulrich, Miauw, Krosbie en Staatssecretaris, of nee, die niet, ze zaten nu vast al op de uitkijk in het café aan de overkant. En Long Drink... Vandaag zouden ze 'afhaken'. Zo was het afgesproken. Hoe laat was het, overigens? Demis bleef een volle minuut roerloos op de rand van zijn bed zitten. In dat grote lichaam legde het bloed onwillig zijn rondes af. Toen daalde hij de trap af, met een bonkende kop op een defensief lichaam, maakte een afhaakgebaar waar een sleutel hangen moest maar die hing er niet, slofte het gangetje door en trof die sleutel aan op de poort van de zijvleugel. Hel licht, hel Belgisch primitief licht kantelde naar binnen en doorstreepte de wanden. Het deed hem pijn aan de ogen, maar op dat ogenblik wenste hij door eeuwige blindheid geslagen te worden, want links van hem hingen drie door een razende spuitbus geïllustreerde schilderijen, waarvan één, god ja, ook nog waar, overmaat van ramp, een kans maakte om door W. de L. aangekocht te worden. Ramp! Onfeiten!

Het was Miauw die de kier ontdekte. Die zag ook altijd alles. Hij stootte zijn gezellen aan: 'Sesam!' Ze bukten zich wat of zetten stapjes opzij en tuurden.

'Tiens tiens. Ik dacht dat hij ergens aperitiefvlinders aan het vangen was. Hij moest toch... ' (Long Drink, een *Verboden Vrucht* in de hand).

'Eindelijk.' (Ulrich)

Ze detecteerden een hand op heuphoogte en een hand op ooghoogte op het linker gedeelte van die grote poort; naarmate dat stuk verder binnenwaarts keerde, werd de matineuze verschijning van Demis meer zichtbaar.

'Hij komt pas uit bed, jongens.' (Miauw)

'Goud in de mond.' (Krosbie)

'Pijn & Smart, voel het aan mijn eigen hart.' (Weer Krosbie)

Demis wrikte nu de rechterhelft van de poort met een grendel in de grond vast. Daarna bleef hij even wennen aan de mystieke lichtinval die op zondag zoveel sterker was, de handen achter op de nieren rustend, een houding die zijn corpulentie een zeker

aanzien gaf, gelijk de luchtwegen vrijer spel bezorgde. Want was er het moeilijke bloed, dan ook de moeizame lucht!

‘De expositie is toch afgelopen? Dat weet hij toch onderhand wel? Amen en uit?’

‘Zal zijn auto in de straat parkeren. Hij weet dat we komen afhaken, was zo afgesproken.’ (Rechterhand Long Drink, een kwakje morsend wegens begeleidend gebaar).

Demis, ook advocaat, was al inwendig zijn apologie aan het voorbereiden: ... *buiten mijn wil om... de drankduvel... weet hoe dat gaat... Long Drink... die spuitbus... had maar... vergevorderd uur...*

Hij vermeed het in de richting van het café te kijken, draaide zijn lichaam om, manoeuvreerde het tussen de auto en de muur door en ging in de keuken anderhalve liter inktzwarte troost laten druppen. Naar die misdadige fresco’s wenste hij niet meer te kijken.

Vijf over elven al. Het werd weer warm. Wat werd het weer warm! Hij plantte een vijftal koppen op de tafel, want komen zouden ze, onvermijdelijk. Nog voor twaalfen moest hij deze beker zien te ledigen. Tja: eigenlijk zat hij er compleet machteloos tegen aan te hikken. Hij kon dat federale varken van een Jonathan wel de nek omwringen. Ongetwijfeld zou Long Drink straks als eerste op het appel verschijnen, met die dwaze alcoholhoudende glimlach om de lippen. Ook diens nek kon hij wel...

Miauw en Ulrich kwamen hun onverkochte werkjes afhaken. Staatssecretaris zou dat morgen in de valavond doen. Krosbie zou allicht ook...

In een opwelling veerde Demis op om die poort weer te gaan sluiten. ‘k Heb niks te verbergen! Zijn stoel bonkte tegen de koelkast waarop vannacht een van die separatistische feestneuzen nog een zelfklever had aangebracht. Binnenin lag een huilende camembert met haar op. Niemand had er willen van proeven. Demis ging niet terug naar de zijvleugel, maar begon de klever eraf te pulken, terwijl zijn lippen wel bewogen hoewel aan dat geprevel geen verstaanbare praatballon ontsnapte.

Er stond een schoon, bloot Belgisch sympa-wijfje op.

Het hoefde verder geen zondag te zijn om diep na te denken, waarbij het bewustzijn zo versmalt en weer verbreedt dat alle andere daden en dingen de mist in gaan:

Inbraak.

Schelmenstreek? (Picaro plus metgezel, kijk uit voor metgezellen!).

Nalatigheid annex vandalisme? (Sleutelvraag).

Vergeldingsmaatregel. (Politiek. De politiek).

Feest gebouwd dat eigen oncontroleerbaar monsterfeestje heeft gebaard, maar wat ’n miskraam!

De koffie drupte gestaag door.

Blauw en groen was deze dag in oktober. En er was de stem van hij die drie weken geleden zeide, de stem die op vrijdagavond, o maagdelijke vrijdagavond, dit kunstgebeuren hier ‘vernisseerde’, ‘insprak’:

‘... een opvallende afwezigheid van realia en verwijzingen naar de realiteit in deze doeken, daar waar bij de andere kunstenaar dit opgevangen wordt door een zekere speelsheid in de abstractie en de keuze van het coloriet. Kijk: bij het bekijken van de eerste waande ik me in zuiderse sferen. Ja, een zekere vrolijkheid, zal ik zeggen: geamuseerdheid, valt hier niet te ontkennen. Ik zou zelfs... ‘

‘Nu is die geamuseerdheid zwart geworden,’ dacht Demis. ‘Red ons.’

Nu moest *hij* straks maar zien te vernisseren. Dat beloofde. Hij wenste even buiten deze verdomde realiteit te vertoeven, lang genoeg om Ulrich en Miauw van hun

ontzetting? gruwel? gramschap? gequetstheid? te laten bekomen. Het had nu geen zin Jonathan, dat varken, telefonisch de huid vol te schelden. Te oordelen naar de toestand waarin die vannacht dit huis verlaten had, leek dit absoluut geen zin te hebben, nee. Nee. Of toch?

(De telefoon rinkelde éénhoog, maar terwijl de hele residentiële wijk Romero al druk in de weer was met niksen, verroerde in dat grote huis niemand een vin. Niemand: Jonathan niet, nog op de bodem van zijn roes dromend dat hij allang wakker was, zijn vrouw niet, in de andere kamer wegens tranquillizers ongewoon zwaar doorslapend, Beauregard niet, want die snuffelde de straat af op zoek naar zakken met broodjes erin die op zondag door de bakker wel eens foutief neer worden gezet).

Demis ging vloekend terug naar de keuken en gooide een bruistablet in een glas. De koffie was bijna klaar. Zijn hart sloeg een paar keer over toen hij het glas aan zijn mond zette, want in de zijvleugel van het huis weerklonken plotseling stemmen. De bekende stemmen, het bekende gemurmel van individuen onder elkaar, op weg, in zijn huis, naar hem. Met hem, en door hem, en in hem. Amen. Zweet. Besef van zweet. Iemand klopte even op het dak van de auto. Nu gingen ze het trapje op. Nee?? In één machtige hink-stap-slok kapseisde Demis de inhoud van het glas in zijn keelholte. Zijn lichaam, daarna, sidderde even.

‘Zo, jongens,’ zei Demis met waterige oogjes, terwijl hij met een harde klap een net geledigd glas op het tafelblad pootte.

‘Hallo. Goedemorgen. Of middag.’

Ze lieten altijd eerst Long Drink aan het woord, omdat die al van veel vroeger in Demis’ omgevingen vertoefde.

‘Ha ha.’

Demis noodde hun aan de keukentafel.

‘Eh... mm... even kijken. Koffie, wellicht?’

Hij gebaarde naar een apparaat dat rochelend op het aanrecht stond.

‘Graag.’

‘Ja.’

‘Jullie komen afhaken?’

Glimlachend beaamden ze deze woordspeling. Miauw streek een lucifer aan en zocht daarna een sigaret. Goeie truc, want ‘hier’ zei Demis, ‘*maar ik doe nog niet mee, te vroeg.*’

‘Vijf minuutjes labeur,’ sprak Long Drink. ‘We zijn hier al een poos, maar de poort was op slot...’

‘Tja... lang op geweest vannacht. Paar feestvierders gehad, weet wel, die van...’

‘... eentje hier in ’t café wezen drinken...’

‘Hm.’

Op de radio articuleerde iemand iets over ‘*Atlantische regengebieden*’. Demis draaide aan een knop en vond een onschadelijk concert.

‘Jongens...’ begon hij dan.

‘... darnet mijn kop gestoten tegen een troep hangende ajuinentrossen in de garage, hi hi hi...’

‘Jongens... ik heb daarstraks met veel tegenzin die baarmoeder van een bed verlaten (god zegene haar, zo helpe mij mijn geloof in god!), en met nog veel meer tegenzin die

muil van een poort opengezet (de duivel hale al dat kerngezonde impressionisme van op straat!). Eh... ‘

Zelfs de prozaïsche gemeentepolitiek die hij ooit bedreef, had bij Demis nimmer de beeldspraak kunnen smoren. Hij rukte nu een sigaret uit het pakje dat Ulrich hem toestak en inhaleerde bij het aanreiken der vuren meteen erg diep, alsof hij zeker wou zijn van de schade die de rook in zijn longen, o tere inborst, aanrichtte. Ze keken hem aan. Niemand zag de geïnhaleerde rook weer tevoorschijn komen. Een grapje deed daarover de ronde, in verband met Demis' corpulentie en zo, ja: massiviteit. En politiek natuurlijk.

‘Kijk, jongens, ik kan het niet meteen zo... zo correct onder woorden brengen. D'er is iets... ‘

Plotseling bracht Long Drink zijn grote hoofd naar voren, signalerend dat hij iets gehoord had.

‘Telefoon.’

Krosbie meende te merken dat Demis schrok.

‘Zal ik?’

‘Ja.’

Long Drink verdween naar de werkkamer aan de straatkant. Ze hoorden hem enkele seconden later zijn a's, e's en o's articuleren. Kreten van verwondering? Stille daarna. Demis trommelde enkele versvoeten in nerveus metrum op het tafelblad (*Bezette Stad? Sakkerse Oostakkerse?*) en besliste plotseling dat ze nog recht op koffie hadden.

‘Met dat hoofd als een onderzeeër... verdraaid... ik... ‘

Net boven Krosbies kopje verstarde hij in zijn gietgebaar, want Long Drink kwam weer binnen, zeggend dat hij er niets van begreep.

‘Wie was het?’

‘Willy de Lille. Met een hele litanie. Tja, 't is ook zondag hé. Enfin: dat hij niet het werk koopt wat hij wel had willen kopen. Of zoiets. Is er dan iets verkocht? Ik weet van niks.’ Demis zuchtte diep en goot Krosbies kopje oeverloos vol.

‘Bijna, ja. Willy hé? Jammer voor jou, Ul. 't Heeft er even in gezeten. Maar eh... ‘

‘Eigenlijk wil ik niks van wat hier hangt, verkopen,’ antwoordde Ulrich.

‘O?’ (Demis)

‘O nee?’ (Long Drink)

Krosbie kende Ul net lang genoeg om dat te kunnen aannemen.

‘Daar beslis jij natuurlijk over. Maar eh... ‘

Demis slurpte de bovenste laag van zijn dampende koffie af. De middagzon had nu zijn kopje als focus gekozen; Hiroshima-stofnesten sloegen over de rand ervan heen, onder het nasale geweld. Hij begon nog verschrikkelijker te zweten.

‘Hm... Er is een ernstig probleem gerezen sinds gisteravond, enfin: vannacht. Laten we correct zijn in onze informatie, Majesteit.’

‘O?’ (Miauw, sigaret weer uitduwend, hoest inslikkend).

Demis stond op.

Stond op, Demis.

‘Kom mee.’ (Waren zij dan blind geweest? Niet gezien dat... ??)

‘?’

‘Allemaal. Kom mee.’ (Zwakke imperatief als zwakke apologie).

Hij leidde hen naar de zijvleugel, waar allen reeds gepasseerd waren, waar Ulrich, Miauw en de afwezige Staatssecretaris, o jonge talenten uit Eigen Streek, hun 'werken' hangen hadden. Zei nog stilletjes 'godver' omdat hij immer in ochtendjas aan het opereren was. Constateerde hij.

De werkelijkheid omheen Demis, advocaat bovenste plank en volksvertegenwoordiger in de vrije uren, stortte toen op Bijbelse en Babelse wijze ineen. Pudding! Psychosomatiek deel 2! Diepzeegedachten! In alle straten van zijn hersenen ongeïdentificeerde tanks met inhoud!

Ja: binnenkantelend oktoberlicht, kerkgangers of aperitieveelingen die de openstaande poort passeerden, zijn eigen echte auto met het BP van Belgisch Parlement erop, ja, dit alles, wel degelijk: maar *niet* de ongecontroleerde pre-COBRA inktzwarte cirkels en zonnen en bollen en strepen en vlekken op de werken van Ulrich en Miauw! *Niet niet niet !!*

Geen baldadigheden.

De doeken hingen er zoals ze er drie weken lang hadden gehangen.

Jonathan? Vannacht?

Wit varken?

Demis hoorde iemand informeren naar waar hem het probleem zich nu eigenlijk voordeed.

'Vochtigheid,' hoorde hij zijn advocatenstem zeggen.

Cruise control.

'Ja, de herfst nadert. Kijk maar.'

'Wablief?' (Een stem).

'Vochtigheid,' zei het weer, in hem, aan hem, door hem. 'Ja: vochtigheid. Je... je doet er goed aan vandaag nog af te haken. Ja. Eh... komen jullie straks nog iets drinken? Ik ga luchtjes scheppen. Veel luchtjes.'

Demis ging onder de jamaïcablauwe oktoberlucht staan en wenste een Atlantisch reengebied helemaal voor zich alleen, het uitproestend boven dat nu tureluurs draaiende hoofd van hem. Zijn grote patriciërswoning was een Waddeneiland, zijn hoofd een dobber daarnaast zwalpend. Iets of iemand rukte eraan. Duizend boeken, duizend dromen! Wie, wat, waar, hoe?! Hij hoorde die jongelingen even gezamenlijk lachen. Inside joke. Zoals in vele verhalen kneep Demis zich in de wang. Demis kneep zich in de westelijke wang en gevoelde iets.

Er stak wat wind op en geelachtige stofwolkjes verlieten af en toe de kruin van de grote den midden in de tuin. Een mooi seizoen, voorwaar. Toen steeg dankbaarheid als een vlugge koortskromme in hem omhoog, zich in aangename lianen om zijn ruggengraat slingerend. Hij plantte beide handjes op zijn nieren, stapte zo het gazon over en riep al van onder de plataan:

'JONGENS! NIET AFHAKE... !! BRENG DIE STOELN MAAR WEER WEG! IK KOOP ALLES ZELF! IK KOOP ALLES!'

Bijna struikelde hij over een spuitbus die sinds de gemeenteraadsverkiezingen van vorige maand nog altijd op de onmogelijkste plaatsen rondslingerde.

'ALLES?' vroeg Krosbie in opperste verbazing.

'Alles!' bevestigde Demis grimmig.

Ulrich en Miauw bleven in hun afbraak- en afhaakhoudingen steken. Long Drink vergat met zijn oogleden te knippen.

‘Aan tafel voor de onderhandelingen,’ gebood Demis gul. ‘Long Drink: u wacht een grootse taak: rol de aperitiefwagens naar binnen, de falanx der dranken! Krosbie: no-teer. We gaan zakendoen, de vzw zetelt, en wel nu.’

‘Dromen... mijn beste, dromen... ‘ zei Y. van B. tot zijn generatiegenoot Demis. ‘Dromen, beste kerel, daar moet je opgevoed voor zijn. En dat... ‘

‘Hé?’

‘... dat ontbreekt in onze samenleving totaal. To-tààl. Ik kan je het voorbeeld geven van een ver volkje, de naam ervan ontgaat me nu, de plaats ook overigens, enfin, eh... een volkje dus, dat dag en nacht met de dromencultuur bezig is. De kinderen worden bijvoorbeeld verplicht bij het ontwaken hun dromen aan elkaar toe te vertrouwen, fluis-terend dan nog wel, meen ik gelezen te hebben. Er bestaan dus ook zogenaamde *droomvrienden*: instanties die je, via droomopvoeding, achter de hand kunt leren houden. Want elke droom waarin JIJ het slachtoffer bent, wel, Demis: zo’n droom, die kan jij zelf ten goede wenden. Krijg je bijvoorbeeld tijdens een droom een mes in je rug (wat een nachtmerrie kan betekenen), dan zul je je pas van die droom kunnen bevrijden (en hij KOMT terug, wees daar maar van overtuigd!) door zelf dat mes eruit te trekken. En bij het ontwaken zullen al je rugklachten verdwenen zijn. Enfin, begrijp me goed: ik lever misschien een te concreet, te mooi staaltje van het ingrijpen van zo’n droomvriend. Tja, van die schilderijen... Kijk: ik heb de voorgeschiedenis van je droom dus niet meegemaakt. Eh... weet je bijvoorbeeld wel zeker dat je die expositie in je huis zelf werkelijk wou?’

Demis knikte niet overtuigend.

‘Enfin: alles zelf opkopen zou het probleem best wel eens op kunnen lossen. Ik geloof niet... ‘

‘Die spuitbus, godverdomme,’ zei Demis.

Y. van B. dacht enkele seconden na.

‘We hebben die spuitbus sinds de verkiezingscampagne uiteraard niet meer gebruikt. Ik had Long Drink gevraagd die te doen verdwijnen, maar we zijn er intussen allebei al ten minste vijf keer over gestruikeld.’

‘Tja... ‘ aarzelde Y. van B. ‘Tja... misschien ligt daar de knoop wel.’

‘Ja? Pardon?’

‘Het hangt ervan af wat jullie ooit met dat ding hebben uitgespookt.’

Toen begon het ten oosten van Demis plotseling te dagen.

‘Ja,’ knikte hij, een krekel in zijn stem wurgend. ‘Ja ja... Je zult gelijk halen. Ja. Ho ho ho!’

Het sluimerende beest van durfal-durfriet werd weer in hem wakker; het dier dat hem goede parten speelde bij campagnes. Deze massieve kwajongen van vijftig-plus...

‘Ho ho ho !!’ riep hij weer, langgerekt, uitmondend op een ouderwetse Stuyvesant-hoest, maar in zijn matineuze oogjes glom de pret van weleer nog eens op.

Mooie kluif voor Y. van B., droomanalist op vrije dagen.

Mooie kluif aan de man die zichzelf in zijn bloedeigen droom zo genadeloos had afgestraft.

Zielenheil! Tabula rasa!